

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Karla Kosteckého a soudkyň Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., v právní věci žalobce **SG. a.s.**, IČ XX, se sídlem XX, zastoupeného Mgr. Alešem Smetankou, advokátem Kocián Šolc Balaščík, advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2012, č. j. KULK 28857/2012/ODL/89-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 25. 4. 2012, č. j. KULK 28857/2012/ODL/89-2011 se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:**I. Žaloba**

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzen platební výměr č. 26748908/2011/1 Městského úřadu Stráž pod Ralskem (dále jen „správce poplatku“) ze dne 7. 11. 2011, č. j. MUSPR/6710/2011/FO, na místní poplatek ve výši 27 465 Kč za období od 22. 6. 2011 do 30. 9. 2011, za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.

Žalobce považuje rozhodnutí vydaná v obou stupních řízení za nezákonná a protiústavní.

Nejprve v žalobě obšírně namítá protiústavnost procedury přijímání zákona č. 183/2010 Sb., a to v části, kterou byl novelizován zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve věci zpoplatnění „jiných technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí“. Brojí proti praxi legislativních přílepků. Nekoncepčnost protiústavně přijaté novelizace dle žalobce potvrzuje i její nahrazení novou právní úpravou v rámci novelizace provedené zákonem č. 300/2011 Sb.

Podstatnou částí žalobních námitek žalobce brojí proti samotnému vyměření místního poplatku za tzv. „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“ a namítá, že výklad zákona o místních poplatcích zaujatý správními orgány je nesprávný. Podle zákona o místních poplatcích ve spojení se zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o loteriích“), nelze v případě koncového interaktivního videoloterijního terminálu (dále také „IVT“), jako součásti centrálního loterijního systému (dále také „CLS“) místní poplatek vůbec stanovit a vybírat. Podle žalobce mohou být správcem poplatku zpoplatněny toliko celé CLS provozované v rámci územní působnosti určitého správce poplatku, nikoli jednotlivé koncové IVT jakožto pouhé součásti (zobrazovací jednotky) každého z těchto technických herních zařízení. Koncový IVT není samostatnou na okolí nezávislou jednotkou, na které by bylo možné realizovat celý sázkový proces, nemůže se tedy jednat o jiné technické herní zařízení. Základem je dle žalobce ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích, z něhož žalobce dovozuje, že má-li se jednat o herní zařízení, musí být způsobilé k naplnění celého sázkového vztahu, tuto podmínku IVT jako koncové zařízení nesplňuje, žalobce v tomto směru odkazuje na Standard CLS s IVT vydávaný Ministerstvem financí, který CLS definuje jako systém sestávající se z centrální řídicí jednotky, místní kontrolní jednotky a početně neomezených koncových zařízení. Žalobce také odkazoval na vyjádření Elektrotechnického zkušebního ústavu, s.p., který dospěl k závěru, že technické herní zařízení je funkčně nedělitelné, určené k realizaci loterie a jiné podobné hry ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích, tedy takové, které realizuje hru, tj. CLS jako celek, nikoli jednotlivé koncové IVT, jak to učinili žalovaný a správce daně. Stejný názor zaujal i Institut pro testování a certifikaci, a.s. K žalobcovu výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ se žalovaný nijak nevyjádřil, napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Žalovaný měl uvést seznatelné a přesvědčivé důvody, pro které by žalobcem zastávaný výklad tohoto pojmu nebyl možný.

Další část žalobní argumentace se soustředí na charakter povolení loterií a jiných podobných her Ministerstvem financí. Žalobce dovozuje, že Ministerstvo financí ve smyslu § 50 odst. 3 zákona o loteriích povoluje provozování sázkové hry, v daném případě prostřednictvím CLS, kdy jde o funkčně neoddělitelné zařízení, nikoli koncové IVT. Pokud žalovaný považuje IVT za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, je to v rozporu s obsahem jednotlivých povolení.

Žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu v souvislosti s postupem správců poplatků při vybírání správních poplatků, kdy odmítl ryze formální přístup a zdůraznil systematiku a základní principy zákona o loteriích, a dovedl, že předmětem zpoplatnění je výnos z provozování za příslušný rok, nikoli každé vydání povolení k provozování her ze strany Ministerstva financí, když zdůraznil, že povolení se vyžaduje na určitou hru jako takovou, bez ohledu na to, na kolika zařízení či provozovnách je provozována.

Žalobce dále namítal nesprávnou aplikaci nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 ze strany žalovaného na posuzovaný případ. Uvedl, že Ústavní soud v tomto nálezu připustil, jinak v oblasti veřejného práva nepřípustný, extenzivní výklad § 50 odst. 4 zákona o loteriích, avšak výlučně pro posouzení rozsahu zákonného zmocnění obcí regulovat na svém území provozování těchto přístrojů prostřednictvím obecně závazné vyhlášky ve smyslu tohoto ustanovení. Takovýto extenzivní výklad však Ústavní soud neaproboval ve vztahu k jiným zákonným zmocněním obcí, a to ani ve vztahu k zákonnému zmocnění obcí k vybírání místních poplatků dle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. Zdůraznil, že tak nemohl učinit již s ohledem na svou dlouholetou a ustálenou judikaturu týkající se zásady zákazu extenzivního výkladu v daňovém právu, kam problematika místních poplatků nepochybně patří.

Žalobce také napadenému rozhodnutí vytýkal, že bylo vydáno na základě neúplně zjištěného skutkového stavu, neboť pět kusů IVT bylo uvedeno do provozu na území města až v průběhu posuzovaného období, konkrétně 6. 9. 2011. Správce poplatku i žalovaný měli ve správním řízení zjistit, která koncová zařízení byla skutečně v provozu a zda byla provozována po celé rozhodné období či pouze po jeho část. Žalobce nesouhlasil se závěrem, že místnímu poplatku podléhá každé povolené technické herní zařízení bez ohledu na to, zda bylo uvedeno do provozu. Podle § 1 písm. g) a § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích nepodléhá místnímu poplatku takové jiné technické herní zařízení, které nebylo uvedeno do provozu, tj. umístěno a připojeno k příslušnému CLS. Žalobce se proto dovolává rozporu dotčené vyhlášky se zákonem o místních poplatcích, neboť váže vznik, resp. zánik poplatkové povinnosti na den právní moci příslušného povolení jiného technického herního zařízení.

Žalovaný a správce poplatku dle žalobce rovněž nerespektovali zásadní zásadu *in dubio mitius*, resp. *in dubio pro libertate*, když v případě nejednoznačného výkladu příslušných ustanovení právních předpisů neaplikovali výklad ve prospěch žalobce jako poplatníka poplatku. Žalobce se dovolával toho, že termín „jiné technické herní zařízení“ nebyl v zákoně o místních poplatcích ani zákoně o loteriích ani v jiném právním předpisu definován a nelze proto tvrdit, že právní úprava byla jednoznačná. Aplikací shora uvedených zásad se zabíral Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2008-155, s odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 666/02 a I. ÚS 643/06, podle nichž je třeba při více výkladech veřejnoprávní normy volit ten, který nejméně, resp. vůbec zasahuje do toho kterého práva základního práva a svobody s tím, že státní orgány mohou při ukládání a vymáhání daní činit jen to, co jim zákon výslovně umožňuje a šetřit při tom podstatu a smysl základních práv a svobod. Dále upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, s tím, že je třeba dát přednost výkladu ve prospěch soukromé osoby jako poplatníka. Pokud správní orgány tyto principy neaplikovaly, rozhodovaly v rozporu s čl. 11 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod, neboť žalobce zatížily nad rámec zákona.

Žalobce konečně namítá, že čl. 6 obecně závazné vyhlášky č. 8/2010 města Stráž pod Ralskem je v rozporu s daňovým řádem, neboť stanoví povinnost uhradit místní poplatek za provozované jiné technické herní zařízení za příslušné období ještě před skončením tohoto období, aniž by poplatníci znali skutečnou výši své poplatkové povinnosti (tj., místní poplatek má být uhrazen ve formě zálohy).

Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení jak rozhodnutí žalovaného, tak předmětného platebního výměru, a požadoval náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na důvodech svého rozhodnutí, dovolával se skutečností, plynoucích ze správního spisu a navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Nejprve uvedl, že mu nepříslušelo posuzovat zákonnost postupu přijetí zákona č. 183/2010 Sb., tímto zákonem byl vázán. K další části žaloby žalovaný uváděl, že smysl novely zákona o místních poplatcích je jasný. Žalovaný neměl pochyb ani při výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“. Znovu odkázal na závěry Ústavního soudu v nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, v němž Ústavní soud judikoval, že nic nebrání tomu, aby IVT byly podřazeny pod širší definici dle § 2 písm. e) zákona o loteriích, a postavil je tak na roveň VHP. I další novelizace zákona o místních poplatcích a zákona o loteriích daný výklad pojmu potvrzuje. Dále žalovaný setrval na názoru, že u jiného technického herního zařízení jsou místní poplatky vybírány bez ohledu na to, zda je zařízení v provozu či nikoli.

III. Zjištění ze správního spisu

Ze spisové dokumentace byly s ohledem na žalobní body zjištěny tyto rozhodné skutečnosti:

Správce poplatku obdržel od žalobce dne 4. 11. 2011 ohlášení pro účely místního poplatku (5 ks IVT) s tím, že všechny IVT byly povoleny od 22. 6. 2011, uvedeny do provozu však až od 6. 9. 2011. K ohlášení žalobce připojil písemnost, v níž vyjadřuje nesouhlas s placením místních poplatků dle obecně závazné vyhlášky města Stráž pod Ralskem

č. 8/2010 z důvodu, kdy dle něj nelze IVT podřadit pod pojem „jiné technické herní zařízení“ z důvodů zopakovaných a rozvedených v žalobě.

Dne 7. 11. 2011 správce poplatku vydal platební výměr č. 26748908/2011/1, kterým žalobci vyměřil místní poplatek podle § 11 zákona o místních poplatcích a obecně závazné vyhlášky města Stráž pod Ralskem č. 8/2010 a podle daňového řádu za období od 22. 6. 2011 do 30. 9. 2011 ve výši 27 465 Kč a uložil mu, aby tuto částku uhradil ve stanovené lhůtě na účet města. V odůvodnění správce poplatku uvedl, že žalobce je podle výše uvedené obecně závazné vyhlášky poplatníkem místního poplatku za jiné technické herní zařízení. Sazba poplatku činí 5 000 Kč na tři měsíce za každé jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, částka je splatná vždy poslední den příslušného čtvrtletí. Součástí odůvodnění platebního výměru je jasná identifikace jednotlivých IVT a konstatování, že povolení Ministerstva financí u všech IVT nabyla právní moci dne 22. 6. 2011.

K odvolání žalobce vydal žalovaný napadené rozhodnutí ze dne 25. 4. 2012, kterým odvolání zamítl a platební výměr správce poplatku potvrdil. Žalovaný uvedl, že dle § 10a zákona o místních poplatcích se u jiného technického herního zařízení vyžaduje,

aby bylo povoleno, místní poplatek byl v souladu s vyhláškou vybírán bez ohledu na to, zda bylo v provozu. K protiústavnosti novely zákona o místních poplatcích zákonem č. 183/2010 Sb. konstatoval, že zákonem byl vázán. Žalovaný dospěl k závěru, že jiným technickým herním zařízením ve smyslu loterijního zákona je třeba rozumět i koncový IVT, neboť jde o technické zařízení, pomocí kterého je provozována loterie nebo jiná podobná hra a bylo povoleno Ministerstvem financí. Odkázal na nález Ústavního soudu Pl. ÚS 29/10 ze dne 14. 6. 2011 a zdůraznil, že smyslem příslušné novelizace bylo zpoplatnění IVT jako zařízení obdobných VHP.

IV. Posouzení soudem

Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v mezích a rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

K projednání věci k žádosti žalobce nařídil soud ústní jednání, při němž žalobce zopakoval žalobní argumentaci a doplnil, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné také proto, že nijak nereflektuje skutečnost, že vyhláška č. 8/2010 byla uplatněna i na jiná technická herní zařízení, která byla povolena před účinností této vyhlášky. Žalobce navrhl provedení důkazu listinami označenými čísly 6 - 16, které soudu zaslal společně s žalobou. Vysvětlil, že čísla 6 - 10 jsou označena stanoviska odborných ústavů, která reagují na žádost o výklad pojmu „jiné technické herní zařízení“, čísla 11 - 14 jednotlivá povolení Ministerstva financí vydaná dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, číslem 15 zahajovací protokol VLT a číslem 16 čestné prohlášení právního předchůdce žalobce, že provoz sporných IVT byl zahájen dne 6. 9. 2009. Žalovaný setrval na obsahu svého písemného vyjádření k žalobě a navrhl žalobu zamítnout.

Pro projednání žaloby při ústním jednání dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Na prvním místě soud s odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/12 ze dne 9. 1. 2013, konstatuje, že žalobcovy námitky směřující do protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále jen „zákon o místních poplatcích“), jsou nedůvodné. Otázka byla již Ústavním soudem zodpovězena a Ústavní soud v citovaném nálezu dospěl k závěru, že zmíněná novela nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Soud je tímto nálezem vázán (čl. 89 odst. 2 Ústavy) a dovoluje si na argumentaci zde obsaženou plně odkázat.

Podstatou žaloby je pak především polemika, zda žalobcem provozované loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím CLS podléhají místnímu poplatku za provozovaný VHP nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, stanovenému obecně závaznou vyhláškou města Stráž pod Ralskem č. 8/2010. Spor je o to, zda koncový IVT lze podřadit pod pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“ ve smyslu ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích a zda vůbec místní poplatek za provozované jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí vybírat lze. Tato otázka již byla zdejší soudem, jinými krajskými správními soudy, ale i Nejvyšším správním soudem řešena

(srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 - 26, dostupný na www.nssoud.cz), a zdejší soud neshledal důvod odchýlit se od závěrů, k nimž soudy dospěly v těchto rozhodnutích.

Stanovení místních poplatků patří do samostatné působnosti obce (§ 14 odst. 1 zákona o místních poplatcích) a obec je zavede obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro plnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků (§ 14 odst. 2 téhož zákona). Podle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., mohou obce vybírat mimo jiné poplatky za provozovaný výherní hrací přístroj (dále jen „VHP“) nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (s odkazem na zákon o loteriích). Podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích může Ministerstvo financí povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou uvedeny v části první až čtvrté tohoto zákona, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny a použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. Poplatku za provozovaný VHP nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený VHP nebo jiné technické herní zařízení a platí jej jeho provozovatel s tím, že sazba poplatku za každý VHP nebo jiné technické herní zařízení na tři měsíce může činit částku od 1 000 Kč do 5 000 Kč (§ 10a zákona o místních poplatcích).

Podle ustanovení § 17 zákona o loteriích se výherním hracím přístrojem rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. Jiné technické zařízení zákon nedefinuje a je proto zřejmé, že se jedná o zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, avšak sloužící stejnému účelu. Koncový IVT sice není sám o sobě kompaktní ve smyslu citovaného zákonného ustanovení, nicméně v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku je schopen realizovat celý herní proces ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a proto ho lze považovat za „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, pokud je schválený (povolený) Ministerstvem financí. Aby tedy bylo možno považovat technické zařízení za tzv. „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu zákona o loteriích, musí takové zařízení do určité míry naplnit vlastnosti výherního hracího přístroje obsažené v ustanovení § 17 odst. 1 zákona o loteriích. Tyto vlastnosti však nelze dovozovat primárně z technických parametrů přístroje, jak činí žalobce, nýbrž především z jejich funkce. V opačném případě by zákonodárce mohl novelizovat a rozšířit dotčené ustanovení zákona o loteriích a nikoli zákon o místních poplatcích. Svým postupem dal zákonodárce jasně najevo vůli postavit na roveň hrací přístroje a IVT jakožto „jiné technické herní zařízení“, a to právě z hlediska poplatkové povinnosti potencionálně stanovené místní samosprávou.

Z toho důvodu není z hlediska poplatkové povinnosti rozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována, ale především její vnější forma zpřístupněná uživateli. Pokud žalobce tvrdí, že IVT nelze zahrnout pod zákonné pojmy uváděné v zákoně o místních poplatcích, vychází při svém výkladu daných norem ze striktně technických parametrů. Jak však ve shora citovaném rozhodnutí zdůraznil Nejvyšší správní soud, nemůže interpretace normy vycházet pouze a jedině ze znalosti technických parametrů, neboť by byl před faktickým smyslem a účelem právní normy upřednostněn technický či odborný parametr, což je nutno odmítnout.

Žalobcem zmíněná judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se problematiky výpočtu výše správních poplatků v případě loterií a jiných podobných sázkových her, podle názoru soudu není v rozporu se shora řečeným. Naopak, je třeba zohlednit systematiku zákona o loteriích, dále skutečnost, že zákon užívá termín „zařízení“, aniž by jej sám definoval, zejména je však na místě, jak již bylo zdůrazněno výše, zohlednit smysl vybírání místních poplatků. Pak lze jen stěží dojít k výkladu žalobcem zastávanému, tedy že by místnímu poplatku podléhal jen CLS jako celek provozovaný v rámci územní působnosti určitého správce poplatku (žalobcem patrně myšleno v územní působnosti správce poplatku nikoli v místě koncového IVT, tj. v místě centrální či místní jednotky). Při výkladu zastávaném žalobcem by provozovatelé IVT mohli umístit v dané obci nespočet konečných přístrojů určených pro hru a naprosto by tak byl popřen smysl a účel daného poplatku a přijatých norem.

Povoluje-li Ministerstvo financí loterii nebo jinou podobnou hru neuvedenou v části první až čtvrté zákona o loteriích, je pak jeho povinností ve smyslu § 50 odst. 3 tohoto zákona přiměřeně použít ustanovení části první až čtvrté citovaného zákona. Což ve vztahu k obsahovým náležitostem takového povolení také znamená přiměřenou aplikaci ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry uvedené v části první až čtvrté zákona o loteriích, včetně např. schválení herního plánu, schválení umístění (jiného technického) herního zařízení apod. Ministerstvo financí tak nepovoluje pouze provozování loterie nebo jiné podobné hry, ale také současně i provozování jiného technického herního zařízení nebo jinak pojmenovaného koncového zařízení, tedy i IVT. Jestliže tedy Ministerstvo financí povolilo jednotlivými povoleními provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím CLS pod různými obchodními názvy, povolilo také současně i jednotlivé koncové IVT.

S žalobcem nelze souhlasit ani v tom směru, že v případě vybírání posuzovaného místního poplatku má tento poplatek výlučně fiskální charakter, aniž by vyjadřoval i regulatorní pravomoc obcí. Je pravdou, že žalobcem i žalovaným citované rozhodnutí Ústavního soudu řešilo především otázku možnosti regulovat provoz IVT obecně závaznou vyhláškou, to však nikterak nerozporuje, že i samotná poplatková povinnost má regulatorní charakter. U místních poplatků sice hrají fiskální otázky důležitou roli, jejich stanovením však může docházet též k regulaci určitých aktivit.

Pokud jde o otázku, zda místnímu poplatku podléhá pouze provozovaný IVT nebo je pro vyměření poplatku rozhodné jeho povolení Ministerstvem financí, je třeba konstatovat, že podle § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích platilo, že „poplatku ... podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.“ Článek 2 vyhlášky č. 8/2010 stanovil, že „poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“. Svým zněním tedy doslovně kopíroval druhou část první věty dotčeného ustanovení a nikterak proto nevybočoval z textu zákona. Jak také již vyslovil Nejvyšší soud v citovaném rozsudku ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 - 26, je znění § 10a zákona o místních poplatcích do určité míry nejednoznačné, protože zatímco jeho první část hovoří o poplatku za *provozovaný* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení [podobně srov. též ustanovení § 1 písm. g) stejného zákona]; dle druhé části podléhá tomuto poplatku každý *povolený* hrací

přístroj nebo jiné technické herní zařízení. Nejvyšší správní soud však zdůraznil, že zatímco pasáž „poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení“ je spíše jakýmsi označením daného poplatku, jeho faktický dopad upravuje druhá část, ve které se již hovoří o povoleném hracím přístroji. Nejvyšší správní soud dovodil, že zákonodárce takto presumoval, že v případě povolení hracího přístroje bude tento též umístěn a bude na něm hra provozována.

Pokud tedy vyhláška č. 8/2010 stanovila za rozhodnou skutečnost povolení daného automatu Ministerstvem financí, nepřekročila takto zákonné meze své normotvorby. Obec samozřejmě mohla stanovit i jinou rozhodnou skutečnost pro vznik této poplatkové povinnosti, protože obce jsou oprávněny zakotvit určitý poplatek v méně invazní míře oproti rozsahu předpokládaném v zákoně, ale naopak nemohou zákonné hranice překročit, protože takovýto postup by musel být brán za porušení zásady vázanosti zákonem. Pokud se však obecně závazná vyhláška přidržela doslovného znění ustanovení zákona o místních poplatcích, nelze její obsah nikterak právně zpochybňovat.

K námitkám stěžovatele, že byla v jeho případě prolomena v jeho neprospěch zásada in dubio pro mitius, soud dodává, že tento princip nelze vykládat natolik široce, že by jakoukoli odlišnou interpretaci právní normy podanou žalobcem měly správní orgány zohlednit jakožto dvojí výklad. Výklad předestřený žalobcem vychází z významně formalistických až technologických hledisek a naprosto nezohledňuje smysl a účel dotčených norem ani předchozí judikaturu. Proto ho nelze považovat za rovnocenný výklad s výkladem poskytnutým správcem poplatku a soud tak neshledal ani porušení zásady in dubio pro mitius. Rozhodnutí žalovaného také nelze považovat za nepřezkoumatelné proto, že jím zastávaný výklad právní normy je odlišný od výkladu žalobce.

Z výše uvedeného vyplývá, že obecně závazná vyhláška města Stráž pod Ralskem č. 8/2010 v mezích zmocnění obsaženého v zákoně o místních poplatcích stanovovala místní poplatek za každé jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. V souladu s tím doměřily správní orgány žalobci místní poplatky za celkem 5 IVT povolených Ministerstvem financí, v závislosti na právní moci dotčených povolení Ministerstva financí, nikoli v závislosti na skutečném uvedení těchto zařízení do provozu. Nejednalo se tak o případ, kdy by neměl správce poplatku k vydání platebního výměru zákonný podklad, soud proto neshledal jeho rozhodnutí a následně i rozhodnutí žalovaného z namítaného důvodu nezákonnými či dokonce protiústavními. Rovněž nedošlo k porušení zásady zákonnosti ani principu zákazu zneužití pravomoci správního orgánu.

Jak již bylo uvedeno výše, patří stanovení poplatku včetně jeho splatnosti do samostatné působnosti obce (§ 14 zákona o místních poplatcích). Obecně závazná vyhláška města Stráž pod Ralskem č. 8/2010 jasně stanovila, že poplatek je splatný čtvrtletně, a to vždy nejpozději do posledního dne příslušného kalendářního čtvrtletí, sazba poplatku za každé jiné technické herní zařízení činí 5 000 Kč na tři měsíce a v případě, že je jiné technické herní zařízení povoleno na dobu kratší než tři měsíce, platí se poplatek v poměrné výši podle počtu dnů, na které bylo zařízení povoleno. Zdejší soud je přesvědčen, že i pokud jde o sazbu poplatku a stanovení doby splatnosti, postupovalo město Stráž pod Ralskem v souladu se zákonem. Vyhláška byla jasná a srozumitelná, výše poplatkové povinnosti snadno vypočitatelná. Žalobcova konstrukce o hrazení poplatku formou zálohy je chybná a

ustanovení daňového řádu upravující úhradu zálohy na daň se na daný případ nedá aplikovat, neboť se o hrazení poplatku formou zálohy nejednalo.

Námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodů nevypořádání se se skutečností, že vyhláška č. 8/2010 byla uplatněna i na jiná technická herní zařízení povolená před účinností této vyhlášky, kterou žalobce poprvé uplatnil poprvé až při ústním jednání dne 23. 7. 2013, se soud zabývat nemohl, protože byla uplatněna opožděně. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo o další žalobní body lze podle § 71 odst. 2 s. ř. s. jen ve lhůtě pro podání žaloby. Dle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovením nebo jiným zákonem stanoveným způsobem.

Návrh na doplnění dokazování listinami označenými čísly 6 – 16, které žalobce předložil jako přílohy k žalobě, soud jako zjevně nadbytečný pro potřeby svého rozhodnutí zamítl. Výkladovými stanovisky Ministerstva financí ani výkladem zastávaným jinými odbornými institucemi není soud vázán, a pokud jde o jednotlivá povolení Ministerstva financí vydaná dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích a doklad, že žalobcem na území města Stráž pod Ralskem provozované IVT byly do provozu uvedeny až dne 6. 9. 2010, nejsou tyto skutečnosti mezi stranami sporné.

V. Závěrečné shrnutí a náklady řízení

Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, náhradu nákladů však nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 23. července 2013.

Mgr. Karel Kostecký
předseda senátu